

Nejvyšší soud upravil pachtovné od 1. října 1932.

Důvody:

Pachtovním rokem podle § 1 vl. nař. čís. 164/33 rozumí se rok sklizňový (§ 3), doba, které je zpravidla třeba, by obděláváním zemědělských pozemků byl docílen a sklizen výtěžek (úroda). Tato doba se zpravidla počítá od 1. října toho kterého roku do konce září roku příštího. Pachtovní rok 1932/33, kterým počínajíc vlád. nařízení čís. 164/33 poskytuje pachtýři nárok na úpravu pachtovného, jest tedy zpravidla počítati od 1. října 1932. Tomu nasvědčuje i ustanovení § 1, že pachtýř nemá nárok na slevu, bylo-li pachtovné ujednáno před 1. říjnem 1932.

Nezáleží však na tom, zda bylo pachtovné v době platnosti vládního nařízení již zapláceno čili nic, poněvadž vládní nařízení nečiní v tom směru rozdíl a poněvadž podle § 9 téhož nařízení předem zaplacené pachtovné jest považovati za zálohu a později je vyúčtovati. Nižší soudy, přiznavše slevu z pachtovného již od 1. února 1932, dopustily se nezákonnosti, neboť tím zahrnuly do úpravy pachtovného též část pachtovního roku 1931/32, který je z této úpravy vyloučen. Pachtýř má nárok na úpravu pachtovného až od počátku sklizňového roku 1932/33, to jest — jak výše dovedeno — od 1. října 1932 do skončení pachtovní smlouvy.

Čs. 13947.

Byla-li vedena exekuce podle § 294 ex. ř. i na nájemné v budoucnosti splatné, načež povolena exekuce vnucenou správou nemovitosti povinného, pozbývá knihovní poznámkou vnucené správy (odevzdáním nemovitosti vnucenému správci) soudcovské zástavní právo na nájemném splatném teprve po zápisu poznámky (po odevzdání nemovitosti) právní účinek.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1934, R I 1200/34.)

Usnesením ze dne 17. února 1933 byla povolena Úřadovně B. Všeobecného pensijního ústavu v Praze exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávek na nájemném, jež příslušely dlužníku proti Eduardu H-ovi, Josefu E-ovi a Valtru S-ovi. Dne 15. dubna 1933 navrhla Okresní spořitelna v F. u okresního soudu v L., jenž byl i knihovním soudem, povolení exekuce vnucenou správou domu dlužníkova, kterémužto návrhu okresní soud v L. usnesením ze dne 24. dubna 1933 vyhověl. Výtěžek docílený vnuceným správcem z domu přikázal soud prvního stupně především Úřadovně B. Všeobecného pensijního ústavu v Praze. Rekursní soud vyhověl rekursu Okresní spořitelny v F. potud, že přikázal Úřadovně jen výtěžky z činže nájemníků H-a, E-a a S-a za dobu od 21. února 1933 (doručení usnesení o zabavení a přikázání k vybrání nájemcům) až do 24. dubna 1933, nikoliv však i výtěžky z domu po této době.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Úřadovny B. Všeobecného pensijního ústavu v Praze.

Důvody:

Byla-li vnucená správa knihovně poznamenána nebo byla-li správci odevzdána nemovitost ve veřejné knize nezapsaná, může podle § 103 ex. ř., pokud vnucená správa není pravoplatně zrušena, vedena býti exekuce na užitky bez újmy práv již dříve k nim nabytých jen vnucenou správou. Neprávem dovozuje stěžovatelka z tohoto zákonného ustanovení, že zavedením a knihovním poznamenáním vnucené správy domu čís. 365 podle usnesení okresního soudu v L. ze dne 24. dubna 1933 zůstala nedotčena její práva, jichž nabyla z usnesení okresního soudu v L. ze dne 17. února 1933. Tímto usnesením byla jí povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávek na nájemné, které povinnému příslušely proti Eduardu H-ovi, Josefu E-ovi a Valtru S-ovi. Podle ustálené praxe Nejvyššího soudu lze vésti exekuci i na peněžité pohledávky, jež jsou podmíněné, časem doložené, sporné nebo závislé na vzájemném plnění (sb. n. čís. 4090, 9197, 10.597 a jiné). Lze proto vésti exekuci podle § 294 ex. ř. i na nájemné v budoucnosti dospívající. Zabavením svrchu uvedených pohledávek a doručením platební zápovědi podlužníkům (dne 21. února 1933) nabyla tudíž stěžovatelka na nájemném soudcovského zástavního práva. Než vzhledem k ustanovení §§ 103 a 119, třetí odstavec, ex. ř. pozbylo toto zástavní právo právního účinku knihovní poznámkou správy, pokud se týče odevzdáním nemovitosti vnucenému správci. V souzeném případě byl okresní soud v L., u kterého vymáhající věřitelka dne 15. dubna 1933 podala žádost o povolení exekuce vnucenou správou domu povinného, i soudem knihovním. Právní účinky knihovní poznámky vnucené správy podle §§ 103, 104 a 119 ex. ř. nastaly tudíž dnem 15. dubna 1933 (§§ 98, 104, první odstavec ex. ř.). Na nájemné, které tohoto dne nebylo ještě dospělé, neměla tudíž stěžovatelka již nároku, který byl mohla opíratí o usnesení ze dne 17. února 1933. Nájemné, jehož splatnost nastala před 15. dubnem 1933 (za měsíce březen a duben 1933), bylo podle napadeného usnesení stěžovatelce přisouzeno.

Čís. 13948.

I předpoklad § 228 ex. ř., že neprošla ještě lhůta ke spravení zájmu, musí býti nejpozději při rozvrhovém roku prokázán způsobem v § 210 ex. ř. uvedeným.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1934, R I 1237/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, nepřikázal soud první stolice knihovně zaznamenanou pohledávku Jana M-a a uvedl v tomto směru v důvodech: Hypotekární věřitel